

at gaa med til at bebyrde Staten med de store Udgifter, som følge med dette Lovforslag. Soldaterne have det jo meget godt, hvor de ere. I de Byer, hvor de nu have deres Kvarterer, have de Skydebaner, Eksercerhuse og Sygehuse, kort sagt, de have alt, hvad der hører med til Soldaternes Uddannelse. Der er ingen Grund til at løbe bort fra alt dette, opgive alt dette og begynde at bygge nyt op paa andre Steder. Hvis der forelaa Klager over, at det var mangelfulde og daarlige Kvarterer, at det var uheldigt, at Soldaterne skulde bo i de og de Byer, da var Sagen en anden, men der foreligger ingen som helst Klage i den Henseende. Soldaterne have det godt, hvor de ere, og jeg siger: Lad dem derfor blive, hvor de ere.

Det kan ikke nytte, at man beraaber sig paa Hærloven af 1909, der er ikke det mindste i Vejen for, at Lovgivningsmagten her kan beslutte, at det, der staar i Hærloven, foreløbig udsættes. Der er ingen Grund til, at vi skulle gennemføre det i Aar eller næste Aar, lad det vente, til man finder Tid og Lejlighed gunstig dertil, og lad det i hvert Fald vente, til vi kunne afse de nødvendige Pengemidler dertil. Det drejer sig her om meget store Udgifter, 2½ Million Kr., som det hedder, een Gang for alle, fordelte paa 3 Aar. Det er altsaa godt 800,000 Kr. aarlig i de kommende 3 Aar, og dertil en betydelig forøget Udgift til Indkvartering, en Udgift, som Forsvarsministeren har opgjort til 230,000 Kr. Men hertil maa jo lægges Renten af de 2½ Mill. Kr., som er 100,000 Kr., saaledes at den aarlige Merudgift bliver 330,000 Kr., og ganske sikkert bliver den betydeligt mere.

Der er blandt andet en Ting, som det forekommer mig ikke er nævnt i dette Lovforslag eller i dets Motiver, og det er, hvor man faar Sygehuse fra. Hvem skal skaffe dem til Veje? De ville sikkert blive nødvendige, thi man kan ikke vente, at en By som f. Eks. Ringsted skal være i Stand til paa sit kommunale Sygehus at modtage den Forøgelse af Patienter, som kan paaføres Byen gennem Indkvarteringen. Men det staar slet ikke nævnt i Lovforslaget. Der vil sikkert medgaa meget betydelige Beløb for at skaffe de nødvendige Sygehuse for det indkvarterede Mandskab. Jeg føler mig derfor overbevist om, at de her nævnte Tal ere for lave, og at Udgiften vil blive adskilligt større, baade Udgiften een Gang for alle og den aarlige Udgift.

Jeg tror derfor, at det klogeste,

Folketinget kan gøre, er at lægge dette Forslag hen, at nægte det Fremme og se Tiden an, indtil Lejligheden bliver bedre. Det har ingen Hast med at gennemføre det. Man kan ikke med nogen Ret paaberaabe sig, at det, fordi det staar nævnt i Hærloven af 1909, netop skal gøres i Aar. Sagen kan meget godt udsættes. Jeg vil derfor foreslaa, at vi lægge dette Forslag hen og ikke søge det gennemført.

Zahle: Vi ere nu naaede den halve Vej hen mod det Maal, mine Partifæller og jeg helst ville se naaet i denne Sag. Naar vi sammenligne, hvad den højtærede Forsvarsminister vilde have gennemført, da vi stode ved Jul og Nytaarstid, med, hvad der nu bringes i Forslag, er det klart, at den Opposition, vi rejste, har bragt et overmaade smukt, foreløbigt Resultat, men dette kan naturligvis blot for os være en Ansporelse til at gaa videre i denne Sag og se at naa det Resultat, som er det eneste forstandige, nemlig at lade være at bortødsle Midlerne til denne Garnisonsflytning, for hvilken der ikke kan anføres nogen som helst rimelig Begrundelse, og som vi heller ikke for Tiden have Raad til.

Da vi sidst talte om denne Sag, den 19. Januar, udtalte jeg bl. a. den sidste Gang, jeg havde Ordet: „Der er meget vel Mulighed for at spare paa dette Omraade. Den højtærede Minister kunde have sparet, idet han kunde have ladet være at godkende disse Overenskomster, som ikke ere blevne godkendte af hans Forgænger, og ikke alene kunde Ministeren have sparet, men nu, da vi have sat igennem, at denne Sag bliver forelagt Rigsdagen til Afgørelse, inden den er foregreben ad administrativ Vej, er der aabnet endnu en Udvej til at spare, thi nu er der ogsaa den Mulighed, at Rigsdagen kan sætte sin Villie ind paa at spare her“. Nu er Tiden inde for dette høje Ting til at sætte sin Villie ind paa, at der bliver sparet paa dette Omraade. Forslaget er betydeligt reduceret fra, hvad det tidligere var, nu er det det sidste sejge Tag, der skal tages, for at vi helt kunne slippe for disse ganske ubegrundede Udgifter, og det skal være min Opfordring i Dag til dette høje Ting, at det vil sætte sin Kraft ind paa at hindre, at det danske Folk skal bebyrdes med nye Skatter, for at man kan foretage sig saa urimelige Skridt som Flytning af Garnisonerne fra Fredericia og Nyborg til Sjælland.

Den højtærede Forsvarsminister mente, da der sidste Gang var Tale om denne